

Sygn. akt IV Ka 767/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 r.

sprawy **S. P.**

córki S. i R. z domu J. (...)r. w G. z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 27 sierpnia 2015 r. sygnatura akt VI K 340/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II jego dyspozycji w ten sposób, że okres orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obniża do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 50 złotych opłaty za to postępowanie

Sygnatura akt IV Ka 767/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko S. P. oskarżając go o to, że w dniu 7 czerwca 2015 roku w Ś., gm. R., woj. (...) prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu podczas pierwszego badania oraz 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu podczas drugiego badania

to jest o przestępstwo określone w art. 178 a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 roku (sygn. akt VI K 340/15) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżoną S. P. uznał za winną popełnienia zarzucanego czynu, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego w art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 czerwca 2015 roku do dnia 27 sierpnia 2015 roku;

III. na podstawie art. 43 a § 2 kk orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych zobowiązując oskarżoną do uiszczenia go na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwolnił oskarżoną w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w zakresie orzeczeń o środkach karnych zakazu prowadzenia pojazdów oraz świadczenia pieniężnego na korzyść oskarżonej zarzucając:

1) naruszenie prawa materialnego a to art. 4§1 k.k. w zw z art.43a § 2 k.k. poprzez naruszenie zasady stosowania ustawy względniejszej dla sprawcy i zastosowanie w stosunku do oskarżonej przepisu będącego podstawą orzekania środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 zł. , który wszedł w życie 1 lipca 2015r. w sytuacji gdy czyn popełniony przez oskarżoną został w dniu 7 czerwca 2015r. gdy przepis art. 43a§2 k.k. jeszcze nie obowiązywał;

2) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku a polegający na orzeczeniu, iż w stosunku do oskarżonej uzasadnione jest zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat w sytuacji, gdy oskarżona nigdy nie była karana co prowadzić winno do ustalenia, iż mając na uwadze w szczególności niewielki poziom alkoholu w organizmie oskarżonej, wywiad środowiskowy przeprowadzony w miejscu jej zamieszkania jak i wyjaśnienia oskarżonej złożone w trakcie rozprawy prowadzić winny do orzeczenia, iż wystarczającym jest orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów kategorii B

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uchylenie orzeczenia o wymierzeniu oskarżonej środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 zł;

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres lat 3.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest w znacznej części zasadna.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia powodowała konieczność stosowania przepisu art.4§1 kk wobec faktu, iż w dacie czynu i w dacie orzekania obowiązywały odmienne regulacje prawne. Przepis ten stanowi jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Czyn przypisany oskarżonej został popełniony 7 czerwca 2015 roku, zaś przepis art.43a§2 kk zgodnie z którym w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych – wszedł w życie 1 lipca 2015 roku dodany przez art.1 pkt 15 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku nr 396).

Należało więc odnieść się do regulacji prawnej obowiązującej w dacie czynu, a zatem do brzmienia kodeksu karnego po zmianie, która weszła w życie 18 maja 2015 roku. Wówczas to co prawda nie obowiązywał art.43a kk, jednakże art.49§2

kk posiadał brzmienie: w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk, art. 179 lub art. 180, sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych, a w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 co najmniej 10 000 złotych, do wysokości określonej w § 1. W świetle powyższego ówczesne brzmienie art.49§2 kk było tożsame z brzmieniem art.43a§2 kk obowiązującego od 1 lipca 2015 roku, co nakazywało orzec świadczenie pieniężne w minimalnej kwocie 5 tysięcy złotych i zastosować ustawę obowiązującą w dacie orzekania przed sądem pierwszej instancji czyli tą w kształcie ustalonym od 1 lipca 2015 roku. Argumentacja apelacji odnosząca się zatem do naruszenia art. 4§1 kk nie znajduje uzasadnienia.

Sąd odwoławczy podzielił argumentację apelującego odnoszącą się do surowości orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów, jednakże dokonał wadliwej zmiany zaskarżonego orzeczenia stosując art.42§2 kk w brzmieniu obowiązującym do 17 maja 2015 roku (zakaz można było orzec wówczas w wymiarze od roku do lat dziesięciu), czego nie mógł uczynić skoro czyn popełniony został po tej dacie (bowiem 7 czerwca 2015 roku).

Od 18 maja 2015 roku art.42§2 kk stanowi, iż sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177 (art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2015 r. (Dz.U.2015.541) zmieniającej kk z dniem 18 maja 2015 roku). Jediną możliwą zmianą wyroku pozostawało zatem ograniczenie zakazu prowadzenia pojazdów do pojazdów oznaczonego rodzaju, zaś dolny wymiar zakazu to minimum trzy lata i taki też zakaz trafnie orzeczony został w zaskarżonym wyroku. Sąd odwoławczy złagodził orzeczenie o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów, dopuścił się jednak błędu w zakresie treści zmiany zaskarżonego wyroku skracając okres zakazu.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kk)

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono jej opłatę w kwocie 50 złotych.